Ponedjeljak, 27.10.2014.g.

Iz neki dan pročitane knjige "DO NEBA I NATRAG" dotaknuli su me

još neki dijelovi knjige, opisa što je ta draga Mary proživjela i doživjela

nakon što joj je u saobraćajnoj nesreći poginuo sin koji je bio pun životne

energije i puno obećavao na svim poljima svojeg života.

Kad sam to čitao, došli su mi u misli neki znani, i mnogi ne znani ljudi

koji su izgubili svoju djecu ili neke druge najdraže članove obitelji A

NAKON TOGA NIKAKO NISU PONOVNO MOGLI NAĆI ŽIVOTNI

MIR I RADOST.

Za sve njih i vas koji im u tome možete pomoći, prepisao sam ovdje

dijelove navedene knjige o tome kako je ta draga Mary, protestantske

vjere ali uz pomoć katoličkog svećenika, uspjela to prebroditi i u tome

pomoći svojem mužu i obitelji.

EVO TOG DIJELA KNJIGE:

"Da bih preživjela, na hladnjak sam zalijepila slijedeći dnevni kredo:

Moj dnevni kredo:

VJERUJEM DA SU BOŽJA OBEĆANJA

ISTINITA.

VJERUJEM U STVARNOST RAJA.

VJERUJEM DA NAS OD BOŽJE LJUBAVI

NIŠTA ODIJELITI NE MOŽE.

VJERUJEM DA BOG IMA ZADATAK ZA

MENE.

VJERUJEM DA ĆE BOG PRONIKNUTI U

DUŠU MOJU I PONIJETI ME KAD

NE BUDEM MOGLA HODATI.

…Bill i ja iznenadili smo se otkrivši kako je dominirajuća emocija u prvoj

godini tugovanja bio strah.

Strah da nikad nećemo izroniti iz emocionalne magle.

Strah da nikad više nećemo moći doživjeti radost.

Strah da ćemo zanemariti našu drugu djecu.

Strah da ćemo zaboraviti.

Mislim da je dobar dio straha i tjeskobe bio naprosto strah od nepoznate

budućnosti u kojoj neće biti našeg sina kojeg smo tako silno voljeli. Netko

mi je rekao:"Kad voliš svim srcem, tada i žališ cijelom svojom dušom." I

potpuno se slažem s time.

Doista sam vjerovala da nas Bog, kad bi smo zatražili, ne bi samo "nosio",

već bi i zaštitio naše duše u tom emocionalno teškom razdoblju.

Moj suprug Bill se, bez obzira na sve, nije uspijevao riješiti ne samo

osjećaja tuge i straha već ni očaja…

…Jednog dana, u svim tim teškim trenucima za mene, supruga i cijelu

obitelj, ja sam još i na skijanju slomila zglob i završila u bolnici.

Te sam večeri ostala u bolnici kako bi mi kirurški namjestili zglob. Pastor,

zapravo katolički svećenik, iz Ruande po imenu otac Ubald "sasvim

slučajno" u to je vrijeme došao u posjet jednoj svojoj prijateljici i ona ga

je dovela k meni u bolnicu da se moli sa mnom. Da bi ste shvatili tko je

otac Ubald i što on predstavlja, morate najprije saznati nešto iz njegove

osobne povijesti.

Uzroci genocida 1994, godine u Ruandi složene su prirode, a etničke

podjele između pripadnika plemena Hutu i Tutsi trajale su dugo.

Plemenska podjela našla se na vrhuncu nakon ubojstva predsjednika

Juvenala Habyarimana, pripadnika plemena Hutu. Urazdoblju od stotinjak

dana sustavno i nasilno ubijeno je više od 800.000 ljudi.

Da bi izbjegao smrt, otac Ubald, katolički svećenik, čiji je otac, pripadnik

plemena Tutsi, ubijen 1962. godine prilikom smjene ruandske vlasti i

kojem su 1980-tih godina prijetili kolege sjemeništarci. bio je prisiljen

najprije se skloniti u biskupovu rezidenciju, a potom se uputiti u Kongo

dobivši zauzvrat obećanje da pripadnici Hutua neće nanijeti zlo njegovim

župljanima. Čim se, međutim, on udaljio, članovi njegove velike župe iz

plemena Hutu iznevjerili su dano mu obećanje i brutalno na smrt sasjekli

45000 njegovih župljana, pripadnika plemena Tutsi.

Više od osamdeset članova njegove uže i šire obitelji, uključujući i

njegovu majku, ubijeno je u prva dva tjedna masakra.

Prije odlaska, otac Ubald obećao je svom biskupu da će se vratiti i pomoći

svom narodu u zacjeljivanju rana. Masakr je prestao kada je Ruandska

patriotska fronta zauzela vlast, no oni koji su ga preživjeli bili su teško

pogođeni i užasnuti intenzitetom zla koje se odigralo u njihovoj zemlji.

Duboku krivnju osjećali su preživjeli pripadnici svih etničkih skupina:

krivnju zbog ubijanja, zbog toga što su oni sami preživjeli, što nisu

dovoljno poduzeli da spriječe ili ublaže konflikte.

Mnogi su posegnuli za osvetom, ne kako je rečeno: "Nijedna osveta nije

tako temeljita kao orpaštanje."

Otac Ubald proveo je mnogo mjeseci u molitvi i rijeku suza prolio je prije

no što se uputio u francusko svetište Lourdes.

Tamo je meditirajući na Križnom putu, čuo Boga kako ga upućuje da

zaboravi svoj jad i "podigne svoj križ".

Bog mu je ispunio srce takvim opraštanjem kakvo može poteći samo od

Boga.

Slijedom toga, susreo se s bivšim gradonačelnikom svoga grada i

oprostio mu. Upravo onome koji je osobno naredio ubojstvo njegove

majke.

Otac Ubald, što više, preuzeo je brigu za djecu tog čovjeka, odnoseći se

prema njima kao prema vlastitoj djeci, financirajući čak i njihovo

školovanje.

Otac Ubald čovjek je koji zrači čistoćom Božje milosti i koji zagovara

opraštanje i mirenje. Držeći mise izlječenja, koristi se vlastitim prirodnim

darom da liječi i duševno preporađa druge… Neumorno djeluje u smjeru

ostvarenja ciljeva opraštanja, pomirbe i mira za ljude u Ruandi i cijelom

svijetu.

Upravo zbog onog što je proživio i čime se bavi te njegova iskustva u

liječenju, moja ga je prijateljica Katsey dovela u moju bolničku sobu da

moli nada mnom.

Kad su stigli, još sam osjećala posljedice anestezije i bila omamljena

lijekovima protiv bolova pa su njih dvoje ubrzo otišli. Slijedećeg dana

otac Ubald inzistirao je da ga posjetim u Katseynoj kući kad se budem

osjećala bolje. Dogovorili smo posjet nekoliko dana kasnije i sa sobom

povela Billa.

Svi zajedno kratko smo čavrljali, a onda je otac Ubald svoju pozornost

usmjerio prema Billu. Zajedno su molili više od jednog sata. Dirnula me

ljepota toga prizora, jer nikad prije nisam vidjela Billa kako otvoreno

raspravljala o duhovnosti, a i to je bio odgovor na sve one moje silne

molitve iz prijašnjih godina upućene u tom smjeru.

Sljedećeg tjedna, otac Ubald večerao je kod nas i razgovor je skrenuo na

temu gubitka. Budući da nam je bilo poznato njegovo osobno teško

iskustvo gubitka i tugovanja, slušali smo kao opčinjeni njegove riječi dok

nam je opisivao svoja i iskustva svoje zemlje kad je riječ o gubitku i

neprekidnom procesu žaljenja i opraštanja.

On je uvjeren kako složene emocije u vezi s gubitkom gotovo uvijek

obuhvaćaju i neku vrstu ljutnje, odnosno bijesa, krivnje ili stida koji

zahtijevaju opraštanje da bi se moglo dogoditi istinsko zalječenje,

prihvaćanje i pomirba.

Otac Ubald također je zamijetio da opraštanje ne mora nužno biti

dvostrano. Ono dolazi iz čovjekove unutrašnjosti i ne zahtijeva uključenje,

spoznaju ni prihvaćanje druge osobe.

Dok smo tako raspravljali o brojnim licima opraštanja, počela sam

shvaćati da u dubini duše, iako sam uistinu vjerovala da je smrt moga

sina Willija u saobraćanoj nesreći dio šireg Božjeg plana, osjećam ljutnju,

pa možda i bijes.

Bila sam ljuta na Erika što je tako nemarno vozio i ubio moga predivnog

sina.

Ljutilo me to što nam se nikad poslije nije obratio i izrazio žaljenje ili

tugu, a i što je, prema riječima drugih ljudi, ostao gubitnik, osoba u čijem

se životu malo toga odigravalo, koja nije imala ciljeva ni ikakve životne

strasti kojom bi, na neki način, dala doprinos ovome svijetu ili barem

pomogla sama sebi.

Bila sam bijesna što je ukrao život moga sina, a ne poduzima ništa da bi

sam živio ispunjen život.

S druge strane, znala sam da mu trebam oprostiti, pa i moliti za njegovu

budućnost.

Ljutila sam se, uz to, na sebe i osjećala svojevrstan stid i krivnju. Naime,

tjedan dana prije Willijeve smrti, s kćeri sam obišla škole u Vermontu,

odlučivši da neću, premda je to bilo izvedivo, potrošiti dodatno vrijeme i

novac da bih putovanje iskoristila i za posjet sinovima na skijalištu u

Maineu, gdje je bio i Willi.

Bio je to jedan od mojih rijetkih propusta kad je riječ o Willijevu životu i

smrti, što me je prilično mučilo.

Znala sam da ipak moram oprostiti.

Progonio me također osjećaj da nisam uspjela kad je riječ o mojoj

odgovornosti prema Bogu. Znala sam da je jedan od razloga što sam bila

vraćena na Zemlju nakon kajakaške nesreće i moje kliničke smrti bio i taj

da budem podrška obitelji, konkretnije suprugu da se nosi sa sinovljevom

smrću.

Također sam trebala pomoći članovima obitelji da uspostave odnos s

Bogom.

Dala sam sve od sebe, no u veljači 2010. godine nisam imala osjećaj da

je itko od njih bliži Bogu, a Bill je uz to bio ispunjen sveprožimajućim

očajem.

Osjećala sam se praznom i poraženom. Nisam mogla pomoći njemu,

svojoj djeci, a ni samoj sebi.

Slušajući, međutim, oca Ubalda kako govori, razmišljala sam koliko je

drag i veseo i iznenada mi je sinulo da je osjećaj neuspjeha

samonametnut i da sam bila egocentrična.

Prestala sam tražiti pomoć od Boga, vjerujući kako se od mene očekuje

da sve izvedem sama.

Uvjerena da MOGU SVE SAMA, tijekom tog procesa bila sam dopustila

da se u mene polako uvuku sumnje, strah i krivnja te da potpuno

preuzmu moje misli.

I dalje sam se nalazila u DOLINI SMRTI, a vrata mog srca bila su joj

širom raskriljena.

Shvativši to, na licu mjesta zamolila sam Boga za pomoć i odmah osjetila

da mi je oprostene i da sam slobodna, znala sam da je Bog preuzeo

kontrolu.

Zamolila sam Ga da me usmjeri, zahtijevala od Boga da pomogne našoj

obitelji kako bi krenula dalje u procesu oplakivanja te ga zamolila da Bill

ugleda tračak nade u budućnosti.

Još jedanput ponovit ću da je Bog uslišao moje molitve iako definitivno

ne na način kako sam to bila zamislila.

Tijekom razgovora o gubitku i opraštanju, otac Ubald uočio je Billov očaj

i, mislim, moj osjećaj neupjeha.

Napomenuo je kako tuga odražava ljubav, dok očaj odražava destrukciju

duše nerijetko popraćenu žalošću.

Ustavši od stola, otac Ubald je napunio vrč vodom, vodu blagoslovio i,

hodajući po našoj kući, poškropio svetom vodicom sve što je vidio …

zapravo, preciznije rečeno, ZALIO JE SVE VODOM.

Polio je SVETOM VODOM svaku našu prostoriju, svaki ormar, svaki

predmet i svaku površinu, sve i sva.

Postupivši tako, NALOŽIO JE DA ZLO OČAJA NAPUSTI NAŠ DOM

I NAŠU OBITELJ.

Nikad nisam bila katolkinja, pa nisam sigurna što misliti o SVETOJ

VODI, no jedno znam - nakon posjeta oca Ubalda naši su se životi

promijenili.

I dalje smo osjećali tugu zbog gubitka no te su nas večeri napustili

osjećaji straha i očaja koji su nam polako uništavali živote.

Je li tek "slučajnost" to što sam slomila zglob u vrijeme posjete oca

Ubalda ili što sam bila previše bolesna da bih s njim razgovarala kad je

došao u bolnicu, osiguravši tako priliku da otac Ubald pruži utjehu i meni

i Billu i cijeloj našoj obitelji?

Možda jest, no ja mislim da je vjerojatnije riječ o još jednom primjeru

savršenog slijeda zbivanja u Božjoj koreografiji…"

ETO, KAKO JE VELIK NAŠ GOSPODIN BOG!

… ježim se i prolaze me trnci po

čitavom tijelu …

SLAVLJEN, ČAŠĆEN, HVALJEN,

BLAGOSLOVLJEN, SVET I PRESVET;

LJUBLJENI MOJ, TROJEDINI BOŽE,

OČE, SINE I DUŠE SVETI!

SVET I PRESVET MOJ LJUBLJENI

GOSPODINE!

I SMILUJ SE MENI GRJEŠNIKU!

SVETO I PRESVETO TVOJE PROBODENO

SRCE U SVE VIJEKE VJEKOVA!

I SMILUJ SE SVIMA NAMA KOJE SI

OTKUPIO PREDRAGOCJENOM KRVLJU IZ

SVOJEG PRESVETOG SRCA!

I ČAST I SLAVA TEBI PRESVETA DJEVICE,

MOLI ZA NAS GRJEŠNIKE!

I ČAST I SLAVA CIJELOM DUHOVNOM

SVIJETU KOJI VRŠI I POŠTUJE BOŽJU

VOLJU!

MOLITE ZA NAS GRIJEŠNIKE!

SVET I PRESVET MOJ LJUBLJENI BOŽE!

SVET I PRESVET.